Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26502
Copyright: Admont, Benediktinerstift

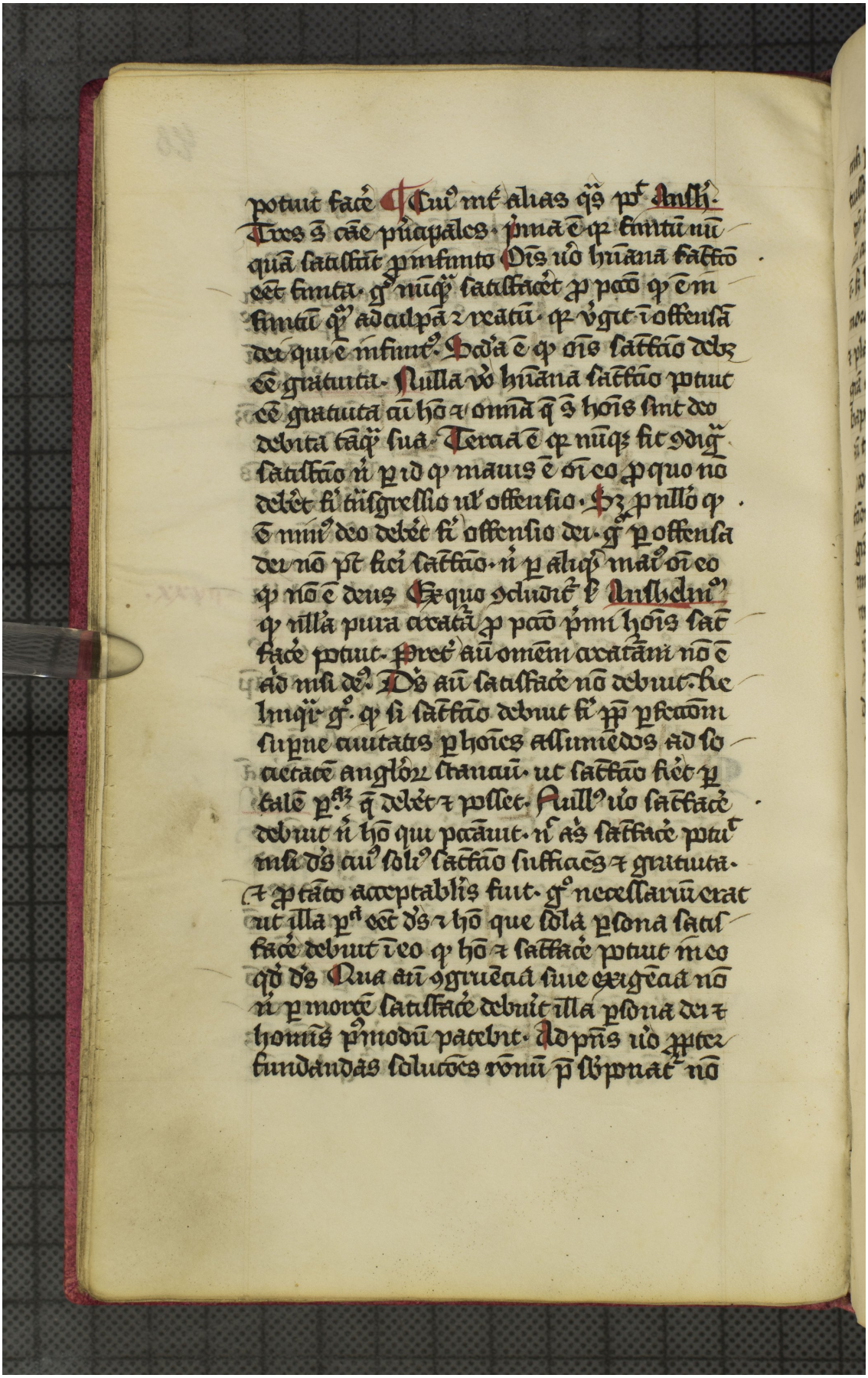

potuit facere. Cui me alias qs pt. Anselm.
Tres s cae principales. primae e qp finitui nu
quam satisfiet pmfunto. Omis uo humana satisfactio
est finita. q nuqm satisfiaret p pcm q em
finitat qm ad culpam z reatum. qp vgit in offensam
dei qui e infinitus. Sed a e q omis satisfactio debet
esse gratuita. Nulla vo humana satisfactio potuit
esse gratuita aut homo z omnia q s homis sunt deo
debita tamqm sua. Terciam e qp nuqs fit odigm
satisfactio nisi p id q manus e oi eo p quo no
deberet fieri transgressio vel offensio. Sz p nullo q
s minus deo deberet fieri offensio dei. q p offensa
dei no pt fieri satisfactio. nisi p aliqm maiorem eo
qp no e deus. Ex quo oclude e. Anselmus.
q nulla pura acata p pcm primi homis satis
facere potuit. Preter autem omem acatam no e
ad nisi deus. Ds aut satisfacere no debuit. Ne
lmqm q. q si satisfactio debuit fieri pp p scandm
sui pne amitatis p homes assumendos ad so
actacem anglorum stanau. ut satisfactio firet p
tale p.ns q deberet z posset. Nullus uo satisfacere
debuit nisi homo qui pcauit. nisi ds satisfacere potuit
nisi ds aut soli satisfactio sufficacs z gratuita.
z p tanto acceptabilis fuit. q necessarium erat
ut illa pna esset ds z homo que sola p sona satis
facere debuit in eo q homo z satisfacere potuit in eo
qd ds. Qua aut oportuerat siue exigerat non
nisi p morem satisfacere debuit illa p sona dei z
homis p modum patebit. Ad pns uo pter
fundandas solutiones rationum p subpnat no